

„A-á!“ se oglasi starec. češ, da hoče ugoditi moji želji.

V prtljagi poiščem nekoliko drobiža ter ga dam osivelemu poveljniku ladje s pripombo, da je ‚za vino‘. — Znaki presenečenosti in zadovoljstva obenem so preleteli njegov obraz. Vendar olikan kakor vsak Kitajec, se je branil tudi on prvi hip ponujene napitnice:

„Bu ken — ne upam se!“

Nebo je bilo še vedno pokrito s sivimi oblaki. Celo predpoldne ni bilo videti solnca.

Brodniki so si pripravili južino. Preden so začeli obdelovati vsak svojo skledico, v kateri je bilo debelih rezancev kar nakopičeno, so ponudili tudi meni lepo porcijo. Zahvalil sem se jim za gostoljubnost.

Kako so jim šli rumeni rezanci v slast! Skledico pri ustih — so jih kar sreballi v sé. Kadar Kitajec ima, jé, da kar debelo gleda.

PRISTANIŠČE OB RUMENI REKI.

„Veslo in krmilo človeka utruji. Treba se bo okrepčati.“

To je izdalo. Mož se mi prav prijazno zahvali. Vesla močneje zaškripljejo in ladja se pol hitreje giba po razburkani gladini.

Dospeli smo v pristanišče. Eden veslarjev stopi v bližnjo gostilno. Z lončeno čutarico, polno rakije, se vrne na ladjo. Dasi brodarji žganja še niti pokusili niso, so jim vesla vse krepkejše segala v vodo. Misel na žganje jim je vliila novih moči v odrveneale ude.

Kar je na mizi, ne sme več v kuhinjo. Vse mora v želodec, če je še tako preobložen. Zato pa ni nič posebnega, ako po obedu temu ali onemu postane slabo.

Tak je Kitajec pri skledi. Ves drugačen je pa pri ‚kozarcu‘. V tem pogledu se mu ne more nič očitati. Rad ga sicer med obedom nekoliko srkne, a preveč redkokdaj. Našega vina iz grozdja ne pozna; najboljša pijača zanj je žganje, ki ga kuha iz neke vrste žita. Tudi stekleni kozarec je prepro-